

[Finansministeren]

os overskud i forhold til udlandet i løbet af de næste par år, og det er den politik, der alene kan sikre en afskaffelse af underskuddet på de årlige finanslove. Det er også den politik, der skal sikre, at alle unge kan få både en uddannelse og derefter et arbejde.

Regeringen ønsker at nå disse mål ved hjælp af to væsentlige beslutninger. Vi må i de kommende år ikke blot fastholde den nu opnåede lave stigningstakt på indkomster og priser, men vi må også drage omsorg for, at den bliver yderligere sænket, så den ligger klart under omkostningerne og prisstigningerne hos vores vigtigste konkurrenter.

Vi må også i de kommende år sørge for – og det er det andet, jeg vil nævne – at underskuddet på finansloven går yderligere ned. Da vi sidste år, præcis for 365 dage siden, havde tredje behandling af finansloven for 1983, tilkendegav jeg på regeringens vegne, at vi nu ville forberede en finanslov for 1984, som ville indebære et direkte fald i underskuddet. Det løfte har regeringen holdt til punkt og prikke. Derfor skal vi i dag stemme om en finanslov, der er historisk, fordi den for første gang i snart en halv snes år udviser et faldende underskud. En dødsensfarlig udvikling i statsfinanserne er nu, såfremt denne finanslov vedtages, bragt til ophør. Underskuddet stiger ikke længere, men begynder at gå ned.

Opgaven er så nu at videreføre denne indsats, således at vi forhindrer kommende generationer i at skulle betale af på helt uoverskuelige rente- og afdragsforpligtelser, og opgaven er jo samtidig at gøre det på en sådan måde, at det ikke fører til et stigende skattetryk, men i stedet for til et faldende, således som det i øvrigt også vil ske fra 1983 til 1984, hvis finansloven vedtages.

Jeg vil gerne i dag på regeringens vegne tilkendegive for så vidt angår det, der skal ske i 1985 – for det skal vi allerede nu også begynde at overveje – at regeringen vil tilrettelægge sin finanspolitik og dermed det næste års finanslovsforslag således, at vi med al den usikkerhed, der naturligvis kan være omkring internationale forhold, budgetterer med en nedbringelse af underskuddet for 1985 til omkring 50 mia kr., altså en yderligere forbedring i forhold til den finanslov, vi skal behandle og stemme om i dag, på omkring 8 mia kr.

Men det er også vigtigt at slå fast, at selv om det mål er realistisk, forudsætter det, at en række ting lykkes, det forudsætter, at regeringens indsats for at bekæmpe inflationen og for at styrke eksport og konkurrenceevne lykkes. Det vil sammen med en fast og fornuftig finanspolitik og udgiftspolitik sikre, at vi kan fastholde kronens stabilitet. Det vil igen føre til et yderligere rentefald og dermed også til endnu et fald i statens egne renteutgifter. En sådan politik vil også føre til en formindskelse af udgifterne til arbejdsløshedsundersøttelse og andre sociale formål. Det vil føre til en automatisk forbedring af statens indtægter, og kombinationen af disse fire elementer, en aktiv indsats for nye udgiftsbegrænsninger, en reduktion i renteutgifternes forventede vækst, en formindskelse af de store udgifter, der skabes af den voksende arbejdsløshed, samt en forbedring af statens indtægter i takt med væksten i produktion og beskæftigelse er altså nøglen til, at regeringen og vi alle sammen kan nå dette mål.

For regeringen er det vigtigt, at et flertal i folketinget så hurtigt og så godt som muligt inddrages i løsningen af denne opgave. På regeringens vegne vil jeg derfor i dag gerne tilkendegive, at de partier, der måtte stemme for finansloven og dermed påtager sig det parlamentariske medansvar for den samlede økonomiske politik, naturligvis vil være de partier, der især bliver inddraget i de nødvendige drøftelser.

Såfremt der ikke i dag er et flertal for finanslovens endelige vedtagelse, må regeringen omvendt tage det til efterretning. Så må vi tolke det sådan, at hverken socialdemokratiet eller fremskridtspartiet ønsker at påtage sig et medansvar for løsningen af den kæmpeopgave, der består i på én og samme gang at genskabe beskæftigelse og produktion og få afviklet statens store og fortsat truende underskud.

Jeg vil gerne sige direkte til både socialdemokratiet og fremskridtspartiet, at det for et stort flertal i befolkningen vil være helt uforståeligt, hvis de kaster dette ansvar fra sig. Socialdemokratiet har hovedansvaret – men vi er mange om at bære en del af ansvaret, det skal medgives – for, at statens underskud har nået det nuværende omfang. Ingen kan fatte, hvis partiet nu afviser at deltage i den nødvendige indsats for, at problemet klares.